

ЖЕРОМ ЛУБРИ

ГЛАВА

12

enthusiast

ЖЕРОМ ЛУБРИ

ГЛАВА 12

Превод от френски
Иван Баталов

enthusiast

София, 2023

Jérôme Loubry

Le douzième chapitre

Copyright © Calmann-Lévy, 2018

Published by arrangement with Lester Literary Agency & Associates.

Жером Лубри

Глава 12

© Иван Баталов, превод, 2023

© Яна Арзиропулос, дизайн на корицата, 2023

© Enthusiast - запазена марка на

„Алто комюникейшънс енд пбълишингз“ ООД, 2023

ISBN 978-619-164-548-0

На Лопи

„Ако четете тези страници, значи
обещанието е било спазено.“

Давид Мале

Февруари 1986 г.

Пол Вермон слушаше внимателно изчисленията на своя счетоводител.

Макар и да се досещаше за резултатите, той никога не би допуснал, че събитията ще се развият толкова бързо. Само за пет месеца фабриката му беше загубила повече от трийсет процента от клиентите си. Новините, които му носеше неговият събеседник, не бяха никак успокоителни. Областта беше жестоко ударена от кризата в металургията. Конкуренцията от Източна Европа беше сварила всички неподготвени. Списъкът с поръчки се топеше, а на дискретното предлагане на фабриката за продан не беше отговорил нито един кандидат.

– Колко време ни остава? – попита, пребледнял, директорът.

– Шест месеца, може би осем. Проблемите се натрупаха, банките скоро ще откажат да работят с нас.

Пол стана от стола си и мълчешком се приближи до камината, където гореше буен огън. В този момент изглеждаше с двайсет години по-стар от своите трийсет и шест. Преди десет години беше наследил бизнеса след смъртта на баща си. По онова време фабриката продължаваше да работи на пълни обороти, така че на смъртното си ложе

таткото мислеше, че осигурява на сина си и на работниците – почти всички от които познаваше по име – едно щастливо бъдеще. Само да знаеше...

Шест месеца. Колко несправедлива му се струваше тази присъда. А се бе отдал напълно на работата в завода. От началото на кризата, с цената на големи жертви, беше удържал кораба да не потъне. Жертви в пари, време, за сметка на семейството. Безсънни нощи в търсене на бягство от неизбежното, на нови поръчки... А сега беше изправен пред неумолимите цифри.

Шест месеца.

– Няма ли друга възможност?

– Съжалявам, но да обявим дружеството в несъстоятелност, изглежда най-доброто решение. Трябва да го обясним на персонала възможно най-скоро, за да може всеки да реши как да постъпи.

– Двеста и осемнайсет работници остават без пукната пара...

– Вината не е ваша, конюнктурата...

– Да, конюнктурата...

Чинovníкът стана, събра документите и ги напъха в куфарчето си. Единственото, което промълви, беше неувереното „До след петнайсет дни?“, което прозвуча по-скоро като молба, отколкото като същински въпрос. Знаеше, че Пол Вермон е непоклатим, но след като беше чул такива новини, дори най-борбеният човек би свалил гарда. И би бил способен на някоя глупост.

– Да – отвърна Вермон, като се отдалечи от камината. – Ще се видим след петнайсет дни.

– Отлично. Не стойте затворен в този офис, Пол, излезте на чист въздух. Никак не е добре човек да остава насаме с грижите си.

В мига, в който тръгна да излиза, до ушите на счетоводителя на „Вермон Сидерлоржи“^{**} стигна едно последно число:

– Седем месеца.

– Моля?

– Ще затворим фабриката след седем месеца. Засега не го казвайте на никого. Искам моите работници да прекратят за последно лятото в нашия ваканционен център. Задават се достатъчно мрачни дни за семействата им, така че нека да се порадават още веднъж на слънцето. Така че осем месеца, да отложим за септември.

– Отлично, господине.

За момент Пол Вермон запази мълчание. Като изненадан от кроше боксьор в полусвяст той не беше в състояние да разсъждава. С объркано съзнание, неспособен да се улови за някое спасително въже, затвори за миг очи, загуби равновесие и се хвана за полицата на камината, за да не падне.

– Едно последно лято – прошенна той.

Да им позволи да стъпват по горещия асфалт на булевард „Мует“^{***}.

Да знае, че децата се смеят в презгърдката на вълните.

Възрастните да разговарят за нещата от живота на халба бира, докато гледат как слънцето потъва в океана.

И в този момент бе осенен от видението на жена, която висеше обесена на една греда. Заля го чувство на самота. Хвърли бърз поглед на снимката в рамка на бюрото си. Бяха изминали цели девет години.

След миг се овладя. Пропъди образа на онова тяло, проведено за вечни времена, грабна ключовете си и излезе. Спусна

---

* Леярна за желязо, стомана и чугун, а също и желязо- и стоманодобивна промишленост. – Б. пр.

** Чайка (*фр.*). – Б. пр.

се по металното стълбище, което водеше до цеховете. В съзнанието си вече виждаше умоляващите погледи на своите работници, след като науче новината. Недоумяващи, уплашени, гневни. Да загуби работата си в област като Лимузен, често осъждаше работника на години лутане в системата. Освен това сред персонала преобладаваха неквалифицираните кадри. Щеше да е много трудно да си намерят наистина достойна работа и мнозина щяха да останат на улицата.

След като отвори вратата към първия цех, Пол беше посрещнат от характерните за фабриката звуци: тракането на машините, свистящите удари по метала, пукането на искрите от заваръчните дъги, блъскането на чукове... Той прекоси огромното помещение и стигна до един коридор. Размина се с мнозина работници, които го поздравиха почтително. Колко ли от тях след няколко месеца щяха да са готови да му плюят в лицето? Колко ли от тях щяха да му поискат обяснения, които той нямаше да е в състояние да им даде? Конюнктурата? Та това беше само един формален претекст. Никой не би му повярвал. Впрочем на него самия му беше трудно да се придържа към това универсално оправдание. „Вермон Сидерпържи“ беше семейно предприятие. Всяко генеалогично дърво от областта беше хвърляло плодове в неговата градина. През годините един или повече членове от всяко семейство фигурираха в списъка на работниците. На всяка улица имаше поне един жител, който рано сутрин излизаше от дома си облечен в сив гащеризон и с баджа на фирмата.

Боязлив слънчев лъч проникна през стъклата на фабриката и погали стоманените колони, пращия под, опръскан с грес, и спомена за ранните години на благоденствие. Топлината докосна лицето на Пол и той затвори очи. Следва-

щите месеци щяха да бъдат мъчителни. Независимо че се беше опитал да продаде фабриката, без да следва официалната процедура – не искаше работниците да научат тъжната истина, – той знаеше, че не след дълго фалитът ще се превърне в тема на разговор по кръчмите.

– Добър ген, г'усин Вермон, всичко наред ли е?

Когато отново отвори очи, Пол се оказа лице в лице с един от своите подчинени – Франк, когото останалите наричаха Рижавия. Мъж с набита фигура, чието лице с остри черти и пронизващ поглед винаги смущаваше събеседниците му. Обаче това, с което най-вече се запечатваше в паметта на всеки още от първата среща, беше дългият белег по протежение на гясната буза.

– Да, Франк, благодаря, всичко е наред. Просто ми се искаше да отгърна за малко.

Служителят се отдалечи, докато шефът му го наблюдаваше. Рижавия беше дошъл във фабриката две години преди Пол да поеме щафетата от баща си. Още от първия им разговор между тях се беше установила някаква близост. Едно съдържано приятелство, белязано с уважение, което никога от двамата мъже не би могъл да обясни.

Често в края на деня, когато фабричните цехове заглъхваха и докато ехото от последните хрипове на изстиващите машини се носеше из металния скелет на сградата, двамата мъже се срещаха в офиса на директора, за да изпият по чашка заедно.

Разговорът отначало се въртеше около работата, после отиваше към по-лични теми, почти откровения.

В тази задушевна атмосфера понякога се случваше шефът да спомене името на Елеонора. Всеки път, когато това ставаше, Франк му пошепваше съвета, който самият той си повтаряше на ставане сутрин и на лягане вечер, за

да превъзмогне меланхолията си: „Никога не бива да възкресяваме призраците, господин Вермон“.

Не, никога не трябва да го правим.

Напук на всичко обаче именно това се случи.

През онова лято на 1986 година.

Последното за фабриката.

Последното лято от моето детство.

ЧАСТ ПЪРВА

Морски шепот

– Трябва да те убия. Разбираш ли?

– Да – отговори момиченцето.

– Страхуваш ли се?

– Не. Ще се превърна ли в призрак? – попита
тя с ненадейна искрица живот в погледа.

– Да. И ще шепнеш в ухото на живите още
сълаги години. Ела. Моментът настъпи.

1

Понеделник, 14 август 2017 г.

„Страшен късмет имате, че сте писател! Сигурно дните ви са много вълнуващи!“

Ето какво чета.

Ето какво слушам.

Ето какво отгатвам в смаяния и завистлив поглед на човека, на когото току-що съм казал с какво се занимавам.

И всеки път едва се сдържам да не отговоря: „Само да знаехте, няма нищо по-отегчително и по-еднообразно“.

Не, в ежедневието на писателя няма нищо вълнуващо освен във фантазиите на онези, които си въобразяват, че има. А колкото до писателя – той жестоко скучае. Точно затова си измисля разни истории. Следователно сивата и успиваща рутина е необходима за този занаят. А „вълнуващите“ дни за всеки автор са риск да остане без нито един написан ред, а за издателя му – да получи ръкописа му със закъснение.

Отдавна се опитвам да обясня това на жена си.

Тя винаги ми отговаряше, че Хемингуей е участвал във войни, че е ловил риба в Куба и е пиянствал в Париж. И че е успявал въпреки това *също* да пише. А аз ù посочвах други

прочути писатели, които са се криели в тихата обител на живота, за да създават шедеъври.

После престанах. Тя пък изостави мисълта да я придружавам, когато вечеря навън, както и да обикалям магазините заедно с нея.

Това е положението.

Баналното ни ежедневиe подхранва рутината в семейния ни живот. Недомам, че да ни раздели. Но достатъчно, за да се отдалечим един от друг без никакви основания за възражения.

Понякога един от нас се измъква от собствения си пашкул и се приближава до другия, което позволява на съвместния ни живот да си върне блясъка от първите си години. В такива случаи се оказвам седнал до нея в киното, държа ѝ ръката, докато се разхождаме по плажа, или ходим в някой от онези безумно скъпи ресторанти, които са ѝ голяма слабост. На свой ред понякога Сара се промъква в моя свят. Сварвам я да седи в стаята на горния етаж, където съчинявам повечето си романи, да чете моите ръкописи – почти телна и притихнала като вдовица на бдение до тленните останки на съпруга си.

Обаче ако рутината е необходима, благотворна и успокояваща, тя страда и от един голям недостатък: нестабилна е.

Малка песъчинка е достатъчна, за да я разклати.

Точно това се случва през онзи понеделник – 14 август 2017 г.

В спокойния океан, в който плуваше корабът на моето всекидневие, се разрази буря.

Само че...

Само че малката песъчинка нямаше да унищожи единствено деня ми, а и цялата седмица. И съня ми. И френския ми прозорец...

Да не забравя: и моето минало.

А Всичко беше започнало съвсем банално: Сара беше навила будилника си за 7 часа. Както всяка сутрин, включително през уикенда.

Непоклатима и точна като морските вълни.

Станах заедно с нея, приготвих ѝ любимия чай „от високите плата“, докато тя си вземаше душ, а после я наблюдавах как се приготвя за *нормалната* си работа. Според жена ми *нормалната* работа се състои в това да ходиш на определено място, за да изпълняваш определени дейности и да получаваш възнаграждение за това. Нейната нормалност се изразяваше в това да работи в съседния град като агент за недвижими имоти.

„Това твоего не е точно работа. Седиш и съзерцаваш океана, докато се опитваш да измислиш някакъв сюжет, а след това по същата причина се затваряш в тази къща месеци наред. Пълна физическа и социална стагнация. Ами да, да движиш пръстите си по клавиатурата, все още не е официално признат от Международния олимпийски комитет спорт.“

Помъчих се да я разубея. Да я вразумя. Да ѝ обясня, че с парите, които ми носят моите книги, двамата с нея можем да изкараме стотици години, без да се налага да работим.

Напразно.

И всеки ден я наблюдавах крадешком как се гримира и си облича костюма. Желанието ѝ да се вкочи в социалния живот ми се струваше лекомислено и незначително. Все едно да си слагаш маска за карнавал, който няма да се състои. Но изборът беше неин.

Съпроводих я до двора и насочих цялото си внимание към краката ѝ, които разкриваха цялата си красота, докато се

наместваше в луксозния си седан. Не помръднах, преди колата да изчезне зад решетката на дворната врата, която от седмица не се затваряше плътно заради някаква повреда в електрозахранването.

После се прибрах. Уханието на парфюма ѝ с плодов аромат все още се носеше из къщата...

Беше около девет часа, когато влязох в интернет, за да се осведомя за трагичните новини, идващи от външния свят. Прегледах и продажбите на отделните ми произведения, както и пощата ми. След това си сипах чаша кафе, настаних се на панорамната тераса, запалих си цигара и зачаках да се появи старата жена с кучето.

А тя правеше едно и също вече седмици наред.

Крачеше бавно, но всеки ден следваше еднакъв маршрут. Независимо дали духаше вятър или валеше дъжд, тя не се отклоняваше от обичайната си разходка по пясъка.

Наблюдавах я всеки божи ден. Тя вървеше по пясъчната ивица, хвърляше пръчка на своя голдън ретривър, който пръхтеше сред пяната на вълните, после се скриваше от погледа зад свеклите се камъни на границата на имота ми. И аз по свой начин спазвах нейния ритуал. Мълчаливо, без да си позволявам резки движения, наблюдавах как минава и въпреки че от такова разстояние беше невъзможно да видя лицето ѝ, можех да предположа, че е красиво, белязано от живот, изпълнен с изпитания и с победи. Всяка сутрин си повтарях, че ще е добре да я доближа и да я заговоря. Какво пък, щом като се озовавахме толкова често на едно и също място, значи между нас имаше някаква близост, макар и тя да не го знаеше. Сигурно затова не ми беше отправяла никога жест за поздрав, поне доколкото помня.

И така, онзи понеделник, докато си сипвах втора чаша кафе (тъкмо преди да стане време старата дама да се появи), стационарният телефон в къщата издрънча. Да ми се обаждат някой не беше нещо особено, затова никак не се разтревожих (откъде можех да знам?), но си помислих колко важно е да включавам телефонния секретар още със старването си от леглото.

Вдигнах слушалката с отегчение, докато се взирах в хоризонта.

– Ти ли си? – попита ме без никакво предисловие гласът на моя издател.

Освен че печелеше сума пари на мой гръб, Самюел беше и мой приятел от детинство. Познавахме се от детската градина и бяхме прекарвали заедно различни етапи от живота си – някои болезнени, други пък щастливи. Той беше истински първообраз на бюрократа, стремително приближаващ петдесетгодишнината си, но престанал да се грижи за здравето си още на четиресет. Затлъстял, оплешивяващ, вонящ на пури, които не излизаха от устата му... За него обаче можех да мисля само като за човека, способен да продава книгите ми – от неговите умения на търговски пътник идваше благосъстоянието ми. С него споделяхме и общи спомени, разбира се.

Той обикновено ми се обаждаше, за да ме попита докъде съм стигнал със следващия си бестселър или пък за да ме предупреди за датата на предстояща среща с читатели (такава беше планирана в Париж за следващата събота). Но тази сутрин първите му думи прозвучаха напрезнато, даже враждебно.

– Да, аз съм, да ти дам ли Сара? – казах с ирония, защото той недолюбваше жена ми.

– Мамка му, не питам дали ти си на телефона, а искам да знам дали си именно *ти*!

Това вече наистина не беше нормален разговор. Поколебах се дали да не се разсмея или на свой ред да стана рязък и да започна да го нападам. Разтревожих се дали Самюел не се е пропил. Имах известни основания, защото той си падаше и по уискито. В първообраза му имаше и щрихи на карикатура.

– Дали съм аз, който какво? – попитах, докато отварях френския прозорец към терасата.

Вятърът, който погали лицето ми, вече се сгорещяваше.

– Не си ли получил нищо?

– Какво да получа?

– Абсолютно нищо? – упорстваше той.

– Не може ли да съставяме нормални изречения, ще ни е от полза, не мислиш ли? Да не разиграваме някакъв театър на абсурда?! – усещах, че търпението ми се изчерпва.

Чух как Самюел въздъхна в слушалката. Последва мълчание.

Тази тежка и неподправена въздишка ме разтревожи повече от всичко. След няколко секунди той пак заговори, сега с по-спокоен, но напрегнат глас.

– Провери ли пощенската си кутия?

– Ами... не, още не. Какво става, Самюел?

Отново мълчание. Но без въздишки. По-скоро като състояние на апнея. Като онова, което предшества съобщаването на лоша новина.

– Сутринта пристигна един плик от крафт хартия. Бил е пуснат направо в кутията ми, няма адрес, нито пощенско клеймо. Помислих си, че ти си този, който...

– Не, не съм ти изпращал нищо.

– Не знам дали това ме радва или не – прошепна той.

– Не ме шашкай де... Какво има в моя плик?

– Роман е... или поне няколко глави.

– Е, и?

– Не знам как да ти го кажа. Няма начин да не си получил екземпляр. Иди да провериш и ми позвъни. Надявам се при теб да няма такъв и че това е било само лоша шега.

Затворих телефона. Вече не бях на терасата с плажа, вълните, в комфорта на моето еднообразно ежедневие, а трябваше да се изправя срещу зрънцето пясък, което се беше изтърколило до мен. Минах през гостната, ругаейки на глас Самюел. „Мамка му, майтап ли си прави с мен...“; „Не може ли да приказва нормално“ и още: „Ще искам да ми плаща вредни, загато нарушава творческата ми концентрация...“.

Отворих тежката гървена врата, твърдо решен да прекося екзотичната градина, за да стигна до пощенската кутия на входа на вилата, когато краката ми се блъснаха в някакъв предмет. Добре че беше сравнително лек, иначе рискувах да полетя от мраморната площадка надолу по стъпалата по начин, колкото смехотворен, толкова и опасен.

Но беше само един плик от кафява хартия.

Въпреки топлия вятър, въпреки равномерния и успокоителен шепот на вълните зад гърба ми, усетих студени излички и кожата ми настръхна.

Напълно автоматично се наведох да взема този наглед безобиден плик. Така поех в ръцете си най-скъпоценните си нещастия.

Що за странна приумица!

След всичките тези години...

Трима души ще получат този разказ. Трима, които са еднакво виновни, но всеки по различен начин.

Единият от вас не чу песента на Любовта: той е глухият.

Другият видя, но се уплаши: той е немият.

Последният се откажа, макар че решението се намисли пред очите му: той е слепият.

Ще откриете тези глави от вашия живот и по всяка вероятност ще помислите, че са ви скроили лоша шега.

А после, докато четете, ще си дадете сметка, че тези редове съдържат прекалено много истина, за да бъдат изцяло плод на въображението.

Всеки ще получи своя текст, без да знае кои са другите двама получатели. Няма аз да ви свърша работата, сами трябва да разберете кои са другите двама виновници.

Ще се опитате може би да откриете кой е изпращачът, но разбира се, ще е напразно.

Така че се разположете удобно.

На моменти ще изпитвате мъка, но в крайна сметка, надявам се, ще е полезно за вас.

Позволете ми да ви накарам да си представите, че се връщате назад във времето, през онова тъжно лято на 1986 г.

А ти, глухият, си онзи, който ще ни отведе там.

2

Понеделник, 21 август

Седем дни след като открих пика.

Представям си как си се отпуснал в креслото с гледка към морето.

Това е любимото ти място, знам го. За да четеш, понякога да пишеш, но преди всичко – за да наблюдаваш хоризонта и да потънеш в съзерцанието на житейските си успехи.

Подозирам, че понякога се възлеждаш с питац поглед в чашата с кафе пред теб. Галиш с поглед порцелана в търсене на отскочилата капчица, заради която кафето не става за пиене. Характерното ти компулсивно-импулсивно разстройство...

Не се мъчи да разбереш откъде съм запознат с такива интимни подробности за теб. Написал си гостатъчно книги, за да си ясен за всеки, който може да чете между редовете и да отгатне останалото.

Но истинският въпрос е следният: какво действително се е случило през лятото на 1986 г.?

Готов ли си да чуеш гласовете, идващи от миналото, които нашепват истинската история? Готов ли си да слушаш – ти, глухият?

Ако е така, остави на мен ролята на писателя, позволи ми да вляза под твоята кожа и да използвам твоя „персонаж“.

*

Позволи ми да вляза под твоята кожа и да използвам твоя „персонаж“.

За пореден път се опитвах да осмисля тези думи, когато чух стъпките на Сара, която слизаше по стълбите. Токочете ѝ тропаха силно по дървените стъпала. Питам се дали наскоро донесените от Париж „Лубутен“ ще устоят на яростта на жена ми, дали някое от токчетата нямаше да се строши, преди да стигне до партера.

– Тръгвам си – заяви кратко тя, щом слезе.

С достойнство и елегантност. Както винаги.

Дори при трагични обстоятелства.

С кожена рокля „Прада“ – същата, която ѝ бях купил при едно от пътуванията ни до Рим, която следваше извивките на тялото ѝ като втора кожа. Кестенявите ѝ, копринени коси, вързани на конска опашка, очертаваха овала на лицето ѝ с отсечени черти.

То обаче ставаше и свирепо. Особено при трагични обстоятелства.

Зад съвършения образ, който ми навираше под носа, стоеше почти явното намерение да ми покаже от какво щях да бъда лишен, докато гневът ѝ не се уталожеше. И докато тя и нейният куфар не приемаха моите извинения и не склоняха да се приберат вкъщи.

– Почакай, Сара, може да го обсъдим и...

Тя наклони леко глава и повдигна вежди.

– Да го обсъдим?

– Да, защото да си тръгваш, да поговорим – примолех се аз.

– От една седмица се опитвам да проведа разговор с теб или поне да те накарам да ме изслушаш. И от седмица ти се правиш на глух.

– Права си, но аз...

– Ти няма да престанеш, и двамата го знаем. Ти, известният писател, ще продължиш да разгадаваш тези страници, като че ли са палимпсест на свещен текст, и ще се изолираш от останалия свят. Дявол да го вземе, Давид, не осъзнаваш ли, че това е просто лоша шега? Виж се само! Всяка нощ ставаш от леглото, почти не спиш, а сутрин приличаш повече на мъртвец, отколкото на жив човек!

Станах и избутах креслото, но тя вдигна ръка, за да ме спре.

– Не, стой си там. Наблюдавай океана, както отдавна си свикнал, и търси там твоите призраци. Ще се върна, след като ги намериш. Гледай само да не се удавиш.

След това тя издърпа разтегателната дръжка на куфара си и излезе, без да добаби нищо. Няколко секунди по-късно чух как мощният двигател на седана ѝ злобно изръмжа, отдалечавайки се от вилата, докато не се превърна в далечен, едва доловим шепот.

Тя си беше тръгнала.

Останах за малко прав, с отпуснати ръце, втрепенчен в тежката врата от масивно гърво. Тишината смущаваха единствено вълните, които се разбиваха в пилоните, и ехото от последните ѝ гуми.

Тя ще се върне.

Както всеки път, когато в нашата връзка се разразяваше буря. Не знаех как прекарва времето си, докато се

крие в дома на родителите си. Единствено важно бе да се върне. Беше достатъчно умна, за да предпочете да се оттегли, вместо да търси директния сблъсък. Макар че, да я наблюдавам как си тръгва, беше болезнено за мен, бях наясно, че това е най-доброто средство да продължим да се обичаме, без да се измъчваме взаимно. Обикновено тя се прибираше след седмица. Щях да намеря подходящото извинение.

Лоша шега.

Така си помислих отначало и аз, когато намерих плика. Някаква лоша шега.

А после всичко, което ми остана, беше надеждата това наистина да е така.

Когато четях толкова много и точни подробности, от все сърце се молах да става въпрос за измама – може би на някой читател, който искаше да се избудалка с любимия (или омразния) си писател.

Обаче фактите, посочени в текста, бяха прекалено сериозни и болезнени, за да бъдат просто една шега.

Затова се наложи да чета, да чета още и още.

За да се опитам да разбера, да открия истината.

Ето с какво се занимавах цяла седмица. Дотам, че да не обръщам вече внимание на Сара...

В понеделник, след като презгледях първите страници, се обадих на Самюел. Този път обаче моят собствен глас беше напрегнат и почти неразпознаваем.

– Що за простотия е това?

– Аз... въобще... не... знам...!

– Пил ли си?

– Да, не е зле и ти да го направиш – посъветва ме той.

– Трима души?

– Нямам никаква представа кой е третият. И въобще ни най-малката идея кой може да се гаври така с нас! Колко страници прочете?

– Само първите две глави. Не знам дали ми се иска да продължавам.

– Ще го направиш, дори да ти е гадно. Стигнах до шеста, спрях и ще се напия до степен да не различавам буквата *b* от *d*.

– Текстове, които имаме, еднакви ли са?

– Нямам представа. Хайде, дай няколко изречения от първа глава.

Избрах на случаен принцип пет изречения и му ги прочетох. За всяко от тях Самюел ми потвърди, че открива същото. Следователно екземплярите ни съвпаднаха. А основният герой бях аз.

– Трябва да има някаква причина – промълвих като гете, което размишлява на висок глас.

– Добре ще е наистина да е така, защото, ако спинам мръсника, който ни е изпратил това писание, жална му майка, повярвай ми. Прочети го или се отърви от него. Колкото до мен, ще избира второто, и ще я карам, все едно нищо не се е случило.

– Но Самюел, *това* наистина се случи. Бяхме млади, обърнахме му гръб, но събитията са действителни.

– Ставаш досаден! Не забравяй за срещата ти с читателите в събота.

След този телефонен разговор няха никакви новини от него.

Не бях учуден, защото познавах характера на моя приятел. Беше способен да изчезне за цели две седмици и после някоя сутрин да се появи на вратата ми с кроасани в ръка.

„Имах нужда да разпусна малко!“ – това беше единственото обяснение, което излизаше от устата му, въпреки че обикновено беше много приказлив.

Излязох на терасата и обърнах лице към океана.

Вилата ни се извисяваше над плажа. При прилив имахме чувството, че водата ни стига до петите. Когато агентът за недвижими имоти ни я показа, тъкмо бях получил авторския хонорар за първия си роман. Въпреки че беше сериозна инвестиция, при условие че публикувах по една книга годишно, нямаше да съжалявам за сделката. Така и се случи. Първите ми два романа се превърнаха във филми, а после заснеха и сериали. Изплатих бързо кредита. Двеста и петдесет квадратни метра от метал и стъкло. Три бани, шест спални, джакузи, всекидневни – всяка с размерите на гарсонiera. Облицовки от скъпа гървесина, мрамор и никакви съседни освен вълните, морските борове, дънните с пясъчна тръстика. „Същинска къща на писател!“ – беше възкликнал като аргумент агентът на недвижими имоти. А сега бях останал сам в тази огромна „писателска къща“, втрепен в хоризонта, да се питам кога ще се прибере жена ми.

Огледах внимателно целия плаж. Той обаче беше съвсем пуст. Възрастната жена и кучето ѝ още не се бяха появили. По девствения пясък нямаше никакви следи. Забелязах в галечината източени облаци, предвещаващи гъжд, да докосват водната повърхност. Прогнозата беше за буря на свечеряване.

Вдишах с пълни гробове морския въздух и изхвърлих от тях набралата се мръсотия. Трябваше да продължа, знаех го. Да започна отново, от самото начало, да изчета целия ръкопис въпреки съветите на Самюел и независимо от гнева на Сара.

Прибрах се, седнах и се протегнах за купчината листове, оставени на холната масичка. Точно до тях се намираше една чаша, все още топла. Когато я взех и я огледах от всички страни, забелязах кафеникава капка, която се беше стекла и засъхнала. Както винаги, това ми попречи да отпий от кафето.

Характерното ти компулсивно-импулсивно разстройство...

Оставих припряно чашата, а в същото време погледът ми се спря на първото изречение.

*За пръв път Давид среща Жули на 12 август 1986 г.
Същия този петък беше такава жега, че по кожата му се полеяха зрънца пясък.*

Жером Лубри

Глава 12

Превод *Иван Баталов*

Редактор *Мария Чунчева*

Дизайн на корицата *Яна Аргиропулос*

Коректор *Нина Джумалийска*

Предпечат *Яна Аргиропулос*

Френска. Първо издание.

Формат 60 x 90/16

Печатни коли 20

ISBN 978-619-164-548-0

Издава

enthusiast

Запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пблшишнг“ ООД

София, бул. „Васил Левски“ №31

тел. 02/ 943 87 16

e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите

от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

СПОМЕНИТЕ МОЖЕ ДА БЪДАТ СМЪРТОНОСНИ...

1986 г. Давид и Самюел са на дванайсет години и както всяко лято, и сега прекарват една седмица от ваканцията си на брега на океана. Там те се запознават с Жули, момиче на тяхната възраст, и трите деца стават неразделни. Но тази година сянка тегне над малкото курортно селище – възрастните си организират тайни сбирки, стават все по-напрегнати, мрачни и мистериозни. Към края на почивката Жули изчезва.

30 години по-късно Давид е станал известен писател, а Самюел – негов издател. През това време те нито веднъж не са споменали името на приятелката си от детинство. Но един ден всеки от тях получава странен плик. В него има загадъчен ръкопис, който разказва за събитията през онова трагично лято и внася съвсем нова светлина върху историята, която всички се опитват да забравят.

Призраци и чудовища от детството, мъчителни спомени, престъпление и изкупление – когато едно драматично събитие от миналото се завърне в настоящето, единственият възможен път е този към истината, колкото и болезнена да е тя.

Между миналото и бъдещето, детската безгрижност и дълбоко погребаните тайни, спазените и неспазените обещания съспенсът е гарантиран. Разказът е увлекателен, а интригата – умело заплетена. Не се колебайте да се насладите на тази оригинална и драматична история.

— Librairie Dialogues —

Жером Лубри създава роман в романа, за да ви хвърли на произвола на фантомите от миналото и кошмарите от детството. Резултатът е едно абсолютно завладяващо четиво!

— Page des libraires —

Цена: 22 лв./11.25 €

www.enthuslast.bg